

**POZDRAV BOJUJÍCÍM PROLETÁŘŮM V SÝRII, EGYPTĚ, TUNISKU...
A NA CELÉM SVĚTĚ!**

MASAKR V SÝRII

A PŘÍMÁ AKCE PROLETARIÁTU

Před třiceti lety v syrském městě Hama... 2. února 1982 obyvatelstvo odpovídá na výzvy k povstání proti tehdejší vládní moci, proti bídě a represí. Povstalci, ke kterým se přidalo 150 armádních důstojníků, se zmocňují města, zničili centra represe, popravují více než 300 prorežimních žoldáků a likvidují první jednotku parašutistů, která měla vzpouru potlačit. Odpověď státu na sebe nenechává dlouho čekat – město obkličuje armáda a těžké dělostřelectvo jej ostřeluje po 27 dní, používá i kyanidový plyn. Konečný útok připomíná „krvavý týden“ Pařížské komuny v roce 1871, kdy se proletářský odpor naposledy vzepjal proti státnímu teroru: mladé ženy se v sebevražedných útocích vyhazují do vzduchu mezi tanky a vojáky, kteří pročesávají městské čtvrti dům po domu. Revolta je potlačena ve strašlivě krvavé lázni: odhady obětí na životech se pohybují mezi 25 000 a 50 000. Tyto události nejsou vůbec či jen velmi málo reflektovány v tisku a v zahraničí nerozvířily žádné rozhořčení, tím spíš, že se celému světu předkládá verze o islamistickém spiknutí, aby zakryla sociální povahu těchto bojů, stejně jako všech bojů naší třídy.

Toto povstání nespadlo z čistého nebe - stávky, demonstrace, sabotáže, rioty, bombové atentáty, zabíjení armádních důstojníků a vedoucích představitelů baasistického režimu, vzpoury ve vězeních, různé masakry, velké střety hořely v Sýrii celé měsíce a roky. Země se navíc nachází uprostřed regionu pustošeného problémy - boje naší třídy se mísí s konflikty mezi různými frakcemi buržoazie: připomeňme válku v Libanonu v roce 1982 stejně jako krvavou represí v „palestinských“ uprchlických táborech, kde proletáře masakrovala jednou izraelská armáda, podruhé různé milice, potřetí rovnou fízlové z OOP a „národního osvobození“, připomeňme „iránskou revoluci“ v letech 1977 – 1979 a její přeměnu na válku mezi různými frakcemi buržoazie Irán versus Irák, která během osmi let stála život zhruba milion lidí, připomeňme si také boje proti této válce, sabotáže, revoluční defétismus, armádní jednotky, které dezertovaly ze svého válečného tábora a spojily se, aby vedly akce proti své „vlastní“ buržoazii a proti oběma státům, připomeňme si vlnu proletářských bojů, která se vzedmula v Egyptě v roce 1977, připomeňme....

Nic se nezměnilo, ale všechno začíná

Je to už více než rok, co se Maghrebem a Mashrekem, územím, které se rozprostírá od Atlantiku až po Indický oceán, valí vlna bojů. Někteří diktátoři padli, jiní se zuby nehty drží zbytků své moci, represe zuří všude se stejnou brutalitou, protože proletáři, proti kterým je namířena, jsou odhodláni nepochcípát na oltáři hodnoty, prodat svou kůži co nejdraž. Boje proti hladu, bídě, proti zvyšování cen základních potravin, proti nezaměstnanosti, proti beztrestnosti učitelů, proti aroganci pánů pevně usazených v jejich stále méně nepřístupných pevnostech... Tunisko, Egypt, Bahrain, Jemen, Libye, Alžírsko, Maroko, Irák, Kuvajt, ...

A když musí diktátoři na nátlak „ulice“ (což není nic jiného než novinářský výmysl, zakrývající skutečnost, že jde o bojující proletariát) odejít, nebo spíš, když světová buržoazie a její byrokratický aparát odstraní toho či onoho svého správce, který již není schopen kontrolovat situaci, objevují se

„nové“ tváře a důvěryhodnější politické „alternativy“, které mají obnovit sociální smír a tržní právo a pořádek. Ale boj velmi rychle znovu nabývá na síle: v Tunisku kde byli noví vůdci (směska „pokrokových“ a islamistických frakcí buržoazie) vypískání při příležitosti prvního výročí „revoluce“, ale také v Egyptě, kde se každé kolo volebního cirkusu setkalo se skutečným aktivním bojkotem velké části proletariátu, která se v ulicích střetla se stále stejnými tyrany, a v Libyi, kde dostali „osvoboditelé“ z PNR (Přechodné národní rady, TNC) nářez od proletářů, kteří nejdříve okupovali ulice a znovu se zmocňovali náměstí a později vyrabovali ústředí PNR v Benghazi...

Navzdory symbolickému zvýšení mezd, navzdory posílení dotací na „základní“ potraviny, navzdory slibům odvolat výjimečný stav, který platí nepřetržitě od roku 1963, navzdory návrhům na organizaci „svobodných voleb“, navzdory represí a masakrům (k poslednímu z nich došlo 4. února 2012, kdy armáda ostřelovala město Homs a v jediném okamžiku povraždila více než 200 lidí), navzdory zatčením a mučení, navzdory tomu, že města obkličují tanky, navzdory tomu všemu se revolta od 15. března 2011 šíří napříč Sýrií a dále se rozvíjí. Zažehnut v pohraničním městě Deraa, oheň povstání zachvacuje proletariát v celé zemi: v Homsu, Hama, Damašku, Alepu, Baniasu, Lattaquii...

Velmi rychle se objevily různé struktury boje, mezi jinými stovky koordinačních výborů („tansiqyat“), které jsou praktickou odpovědí na potřeby boje, jeho organizaci v terénu, jeho koordinaci, jeho centralizaci a jeho sebeobranu, ačkoli co se týká perspektiv tohoto boje, představují velmi rozporuplné úrovně radikality. Hnutí naší třídy také velmi rychle odpovídá na teror státu třídním násilím a přímou akcí. Prosazuje defetismus v represivních orgánech; stále víc vojáků dezertuje z řad buržoazní armády, sbratřují se se svými třídními bratry a sestrami a brání demonstrace proti režimním zabijákům. Vznikly různé dezertérské sítě, z nichž se bezesporu největší pozornosti médií těší Syrská svobodná armáda, která, i přes své spojenectví s opozičními skupinami (tj. frakcemi buržoazie, které se ucházejí o politické střídání režimu a spravování naší bídy), v praxi rozvíjí velmi rozporuplný radikální defetismus...

Soudruzi proletáři v boji v Sýrii, v Egyptě, v Tunisku, ... v Kazachstánu, v Nigérii..., v Rumunsku, v Číně, v Bolívii... ve Spojených státech a na celém světě... kapitalismus nám nenabízí nic než více úsporných opatření, bídy, vykořisťování, represe, válek, smrti.

Boj za život vede přes odstranění všech buržoazních frakcí, které spravují náš každodenní život a udržují naši bídu: „diktátoři“ i „demokrati“, pravice i levice, vojáci i civilisté, ultraliberálové stejně jako sociální demokrati...

Kapitalistická ekonomika je v krizi, ať chcípne!

Naším nepřítelem je kapitalismus a diktatura světového trhu!

Náš cíl je všude stejný – sociální revoluce!

Zničme kapitalismus a stát!

TŘIDNÍ VÁLKA

Únor 2012

<http://autistici.org/tridnivalka>

tridnivalka@yahoo.com

